

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 15439/16
Дана 18.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Наташа Малинић, чланови већа, уз учешће судског саветника Љиљане Коруга, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ЈАВНО СКЛАДИШТЕ “А.А.” ..., а. д. ..., ..., кога заступа Бранибор Јовичић, адвокат из Новог Сада, Максима Горког 17а, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ – Управе царина (чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени царински поступак), број 148-05-039-00-2046/2-2016 од 13.10.2016. године, у царинском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 18.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије – Управе царина Комисије за жалбе Управе царина, број 148-05-039-00-2046/2-2016 од 13.10.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени царински поступак Београд, да тужиоцу **ЈАВНОМ СКЛАДИШТУ “А.А.”** ..., а. д. ... на име трошкова управног спора исплати износ од 18.110,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Нови Сад, 02.01. број: У/І-867/16 од 08.09.2016. године, које је донето у поступку извршења решења Комисије за жалбе Управе царина, број 148-05-039-00-2479/2-2015 од 22.03.2016. године, којим је поништено решење

Царинарнице 02.01. број У/І-1161/15 од 01.12.2015. године и предмет враћен на поновни поступак и одлуку, а у смислу члана 103. став 5. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/10, 111/12, 29/15), којим су измењени подаци у ЛЦИ УВ-4 број 2916 од 19.08.2014. године, ЦР Слободна зона Нови Сад за увозника “Б.Б.” доо из ..., у наименовању 01, 02, 03, 04 и 05, у рубрикама 43 и 47, а “Б.Б.” доо из ..., и тужилац, као солидарни дужник обавезани су да на име разлике у обрачуну царине и других увозних дажбина за робу оцарињену по предметној декларацији, накнадно плате укупно 2.357.766,04 динара од чега на име царине 1.066.226,06 динара, а на име пореза на додату вредносту 1.291.539,98 динара. Утврђено је да по поништену решењу Царинарнице Нови Сад, У/І-1161/15 од 01.12.2015. године, а које се односи на исту управну ствар није плаћен износ од 2.357.766,04 динара, те да су увозник “Б.Б.” доо из ..., као и тужилац, као солидарни дужник дужни наведени износ да плате по овом решењу. Одређено је да се уплата наведеног износа изврши у року од 8 дана, од дана пријема овог решења, на означен рачун Управе царина Београд, по моделу 97, са позивом на наведени број, у противном наплата ће се извршити принудним путем уз наплату прописане камате, као и да жалба не задржава извршење одлуке.

Тужбом, поднетом Управном суду 08.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреда правила поступка, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и из свих осталих законом предвиђених разлога. Понавља наводе жалбе који се односе на недостатке у облику и саставу првостепеног решења и оспоравање овлашћења В.В. за доношење првостепеног решења. Сматра да је повређено начело самосталности у решавању из члана 11. Царинског закона, будући да доносилац првостепеног решења није ни на који начин учествовао у вођењу поступка накнадне контроле. Наводи да је првостепени орган био дужан да одржи усмену јавну расправу и саслуша сведоке на све спорне околности, што је пропустио да учини, на који начин је дезавуисао право тужиоца да учествује у поступку, а тужени орган те пропусти није санкционисао. Дање наводи да су и првостепени и другостепени орган повредили правила која се односе на прекид поступка у смислу члана 135. ЗОУП-а којим је прописан обавезан прекид поступка у случају када се предходно питање односи на постојање кривичног дела, будући да је сам првостепени орган навео да је добио податак од ВЈТ Нови Сад да се врше провере у односу на постојање кривичног дела, које још увек нису окончане. Налази да су оспореним решењем грубо повређена правила о понављању поступка, односно начину вршења измене у предметној ЛЦИ-УВ4 с обзиром да се поступак увозног царинења сматра окончаним моментом пуштања робе у даљи промет на тржиште Републике Србије, па је након извршене накнадне контроле у смислу Царинског закона, морало да дође до понављања поступка сходно правилима ЗОУП-а. Сматра да поступак накнадне контроле није правилно спроведен јер нису прибављене ПДВ пријаве контролисаног субјекта, нити изводи са рачуна тог лица, а камоли од његових „фантом” купаца, односно нису утврђене одлучне чињенице о тренутном месту робе, о ценама трговања и о начину плаћања робе. Предлаже да суд након одржане усмене јавне расправе тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 104.000,00 динара и за таксе износ од 1.610,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у

образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члану 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложња оспореног решења произлази да је по ЛЦИ УВ-4 број 2916 од 19.08.2014. године ЦР Слободна зона Нови Сад, по којој је тужилац био подносилац исправе, односно посредни заступник стављена у слободан промет роба у оквиру пет наименовања укупне вредности од 27.379,10 USD на паритету DDU Нови Сад. Тим за накнадну контролу је поступајући по налогу за обављање накнадне контроле број 148-08-038-02-537/2014 од 22.08.2014. године, у складу са одредбама члана 103. Царинског закона, извршио накнадну контролу царинске вредности робе стављене у слободан промет, између осталих и по предметној ЛЦИ-УВ 4. Након спроведене накнадне контроле сачињен је записник број 148-08-038-02-537/36-2014 од 16.09.2014. године и допуна записника број 148-08-038-02-537/51-2014 од 16.10.2014. године, који су достављени Привредном друштву “Б.Б.” доо из ..., као и тужиоцу ради изјашњења на утврђено чињенично стање. Решавајући по службеној дужности у управном поступку царинарница је, у поступку извршења решења Комисије за жалбе Управе царина број 148-05-039-00-2479/2-2015 од 22.03.2016. године, којим је поништено решење царинарнице 02.01 број У/1-1161/15 од 01.12.2015. године и предмет враћен на поновни поступак и одлуку, донела ожалбено решење којим је образложила разлоге неприхватања пријављене цене, начин на који је утврђена царинска вредност по предметној ЛЦИ и у вези са тим извршила измену података у рубрикама 43 и 47 и обавезала Привредно друштво “Б.Б.” доо из ... и тужиоца, као солидарног дужника да плате износ од 2.357.766,04 динара на име мање обрачунатих и наплаћених увозних дажбина. У поступку по жалби, Комисија за жалбе Управе царина је размотрила све списе предмета, па је ради утврђивања тачног чињеничног стања у погледу правилности утврђене царинске вредности за предметну робу, имајући у виду мишљење Стручне службе Управе царина, Одељења за царинску вредност робе акт број 148-08-039-00-28/3-2015 од 16.04.2015. године, утврдила да је по ЛЦИ УВ-4 број 2916 од 19.08.2014. године, стављена у слободан промет женска и мушка гардероба (женске хеланке, џемпери, јакне и мушки прслуци) кинеског порекла у оквиру пет наименовања на основу пријављене вредности од 27.379,10 USD на паритету DDU Нови Сад, и на основу пријављених података о вредности обрачунате су и наплаћене увозне дажбине. Даље је утврђено да је обрачун дажбина које се плаћају при увозу робе у поступку предметне робе у слободан промет, изршен на основу података о вредности из фактуре швајцарског продавца “Г.Г.” број 2014/N23/SRB од 18.08.2014. године, која гласи на укупан износ од 28.679,10 USD. Приложена фактура садржи податке о називу банке и броју рачуна за плаћање, а као рок за плаћање робе наведено је 90 дана. Уз предметну ЛЦИ приложена је фотокопија Уговора о дистрибуцији робе, од 10.02.2014. године, закључног између фирме “Г.Г.” (продавац – снабдевач) и Привредног друштва “Б.Б.” доо из ... (купац – дистрибутер), и Анекс Уговора о дистрибуцији робе закључен 18.08.2014. године на којима не постоји податак

да су заведени у фирми увозника. Утврђено је да се у списима предмета налази и профактура Р-2014/Н23/SRB од 18.08.2014. године са истим бројем и датумом, као и предметна фактура што није у складу са чланом 6. Уговора којим је издавање фактуре условљено плаћањем аванса на основу издате профактуре, тј. тек након протекла одређеног времена. Приложена је и пакинг листа и ЦМР број LJ-01-81-0831-14 од 14.08.2014. године, по коме је прималац робе “Г.Г.” из Берна, пошиљалац робе је мађарска фирма, а роба се преузима на превоз у Републици Мађарској. Приложена је и фотокопија словеначке извозне декларације од 14.08.2014. године, према којој је извозник/пошиљалац мађарска фирма а прималац робе “Г.Г.” из Берна, Швајцарска при чему се роба отпрема са Терминала Љубљана (Република Словенија), а на путу до Републике Србије, како је то наведено у рубрици S13 не транзитира кроз Мађарску, као и Swift образац број 00267634, на износ од 5.000 USD. Увидом у Регистар девизних плаћања Пореске управе плаћање по приложеном Swift обрасцу није нађено. Поред документације приложене приликом стављања предметне робе у слободан промет, Тим за накнадну контролу је имајући у виду и документацију до које је дошао током поступка накнадне контроле, утврдио да је поднета документација неусаглашена и некомплетна, како је то записником о утврђеном чњеничном стању и допуни истог детаљно образложио. Неусаглашености су уочене у односу на одредбе Уговора о дистрибуцији робе, приложене доказе о плаћању и податке о извршеним плаћањима до којих је Тим за накнадну контролу дошао увидом у Регистар девизних плаћања Пореске управе. Увидом у приложену фотокопију Уговора, утврђено је да се према члану 5. Уговор сматра важећим годину дана, а на тај начин дефинисано, његово трајање је у супротности са чланом 11. према којем Уговор остаје на снази све док се уговорне стране у писменој форми не усагласе о његовом престанку. Према документацији до које је дошао, Тим за накнадну контролу је утврдио да су плаћања за предметну робу вршена делимично, односно да постоје докази само о извршеном плаћању аванса у износу од 5.000 USD, и то не за све декларације (уз 6 од 22 контролисане декларације нису приложени докази о извршеном авансном плаћању). Докази о извршеном укупном плаћању не постоје. Током провера до којих је Тим за накнадну контролу дошао увидом у Регистар девизних плаћања Пореске управе, који је доступан и Управи царина, утврђено је да је Привредно друштво “Б.Б.” доо из ..., у 2014. године извршило укупна плаћања према швајцарском продавцу у износу који је мањи од укупног износа аванса који је требало платити за предметну робу. Тим за накнадну контролу је Привредном друштву “Б.Б.” доо из ..., дао могућност да учествује у поступку контроле, ради доказивања испуњености услова за примену члана 39. Царинског закона, међутим ово Привредно друштво није презентовало сву тражену документацију, нити је Тим могао да утврди аутентичност достављене документације. И поред чињенице да је Тим за накнадну контролу покушао да дође до података о фирмама са којима ово привредно друштво послује и ценама по којима је исто накнадно продавало увезену робу, није био у могућности да изврши наведену проверу. Увидом у Информациони систем царинске службе Тим за накнадну контролу је утврдио да су пријављене цене робе у појединим случајевима ниже од вредности самог репроматеријала који служи за израду готовог производа. Царинска вредност по предметној ЛЦИ, утврђена је применом метода вредновања “6”, у складу са чланом 45. Царинског закона, на основу расположивих података добијених посредством пословног портала www.alibaba.com на којем се врши продаја робе кинеског порекла. У конкретном случају вредност је утврђена на основу цена за робу приближно истог квалитета као

што је роба описана у предметној ЈЦИ. Иако је у предметној ЈЦИ као паритет испоруке наведен паритет DDU Нови Сад, који према “Incoterms®2000” правилима подразумева да су у пријављену цену урачунати и трошкови допреме, Тим за накнадну контролу је имао у виду да су према коришћеном извору података www.alibaba.com цене за предметну робу исказане на паритету FOB лука у Кини, то је извршено одговарајуће усклађивање, у складу са чланом 46. став 1. тачка 5. Царинског закона. Наиме, како су за основ узете цене на паритету FOB, одговарајућа лука у Кини, који, како је прописано правилима Incoterms®2010, подразумева да продавац врши испоруку када је роба укрцана на брод у именованој луци отпреме, а да купац сноси све трошкове, па и трошкове допреме од тренутка њеног укрцаја на брод, Тим за накнадну контролу је у царинску вредност, урачунао и трошкове допреме од Кине до границе Републике Србије, односно у пореску основицу, у складу са чланом 47. став 1. тачка 1. Царинског закона урачунао је трошкове од границе Републике Србије до првог одредишта у Србији. За усклађивање цене робе исказане на паритету FOB, одговарајућа лука у Кини, Тим је имао у виду податке о трошковима транспорта исказане у фактурама број I-01/14/I и 193-12/13/1, које су поднете уз ЈЦИ Ц4/11134/391/2014 од 10.01.2014. године, према којим фактурама, за допрему контејнером робе укупне тежине 9.294,30 кг на релацији од Шангаја до Србије исказан је укупан износ од 292.615,24 динара. Како податак о укупној тежини из те фактуре, одговара подацима о укупним тежинама наведеним у контролисаним декларацијама, Тим за накнадну контролу је за контролисане ЈЦИ утврдио трошкове транспорта у износу од 277.592,39 динара до границе Републике Србије и 15.022,85 динара од границе Републике Србије и распоредио их по наименовањима сразмерно вредности робе. С обзиром на наведено, тужени орган закључује да је правилно утврђено да се пријављене цене за предметну робу, не би могле сматрати стварним и укупно плаћеним ценама, у складу са чланом 39. Царинског закона, те да су с правом оспорене у поступку накнадне контроле. Како не постоје подаци за примену члана 40., 41., 43. или 44. Царинског закона, налази да је правилно приступљено утврђивању царинске вредности у складу са чланом 45. истог закона, односно на основу података којима је царинарница располагала, те да се царинска вредност утврђена ожалбеним решењем може сматрати правилно утврђеном, па је жалбу тужиоцу одбио, као неосновану.

Одредбом члана 45. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр.111/12), ставом 1. је прописано да се царинска вредност увезене робе која се не може утврдити у складу са одредбама члана 39. до 44. овог закона, утврђује на основу расположивих података у Републици Србији, уз примену метода усклађених с принципима и одредбама: 1) Споразума о примени члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, 2) члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, 3) овог закона. Ставом 4. истог члана је прописано да царинска вредност утврђена у складу са одредбама овог члана треба да се у највећој могућој мери заснива на претходно утврђеним царинским вредностима. Методи вредновања, који се примењују у складу са овим чланом, су методи наведени у члану 40. до 44. овог закона, а разумна одступања у њиховој примени морају да буду у складу са принципима и одредбама наведеним у ставу 1. овог члана.

Код оваквог чињеничног и правног стања ове управне ствари, по налажењу Управног суда, тужилац основано тужбом указује да је решењем туженог органа

повређен закон на његову штету. Наиме, према одредбама члана 39.-45. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 111/12), утврђивање царинске вредности за било коју увезену робу врши се применом једног од хијерархијски прописаних метода вредновања, што значи да ако се царинска вредност не може утврдити по методу из члана 39. Царинског закона, односно на основу трансакцијске цене увезене робе, дужност је царинарнице да утврђивању царинске вредности приступи примењујући методе прописане одредбама члана 40., 41., 43., 44. или 45. Царинског закона, све док не дође до одговарајућег метода на основу кога је могуће утврдити царинску вредност. Примена неког од метода царинског вредновања зависи од расположивих података о цени предметне робе за сваки конкретан случај. Неспорно је да је у поступку утврђивања царинске вредности робе терет доказивања стварно плаћене цене на увознику-декларанту, а да је право царинског органа да у складу са чланом 53. Царинског закона, од декларанта тражи све исправе и податке потребне за утврђивање царинске вредности, при чему се мора уверити у њихову истинитост и тачност. Међутим, у ситуацији када постоји сумња у тачност пријављене цене као стварне или укупно плаћене цене и када та сумња није отклоњена достављањем допунске документације, Царинарница је дужна да утврди царинску вредност увезене робе применом осталих метода царинског вредновања по хијерархијском редоследу њихове примене прописаним у одредбама Царинског закона и то: члан 40- истоветна роба, члан 41- слична роба, члан 43- јединична цена (метод дедукције) и члан 44- обрачуната вредност. Утврђивању царинске вредности робе на други одговарајући начин, сходно цитираном члану 45. закона приступа се тек уколико се вредност робе није могла утврдити неком од метода прописаних одредбама члана 40-44. Царинског закона.

Имајући у виду наведено, а како тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је царинарница с обзиром на ниво пријављених цена и приложену документацију, с правом оспорила пријављену вредност робе, због чега је вредност робе утврдила на основу расположивих података о ценама добијеним посредством интернета, не дајући разлоге зашто царинска вредност робе није могла бити утврђена применом метода царинског вредновања по хијерархијском редоследу њихове примене на начин прописан Царинским законом, изнети закључак туженог органа о правилности решења Царинарнице се за сада не може прихватити као правилан. Осим тога, у списима се не налазе подаци о томе ко је и када формирао комисију за утврђивање вредности робе која је предмет увоза и који је био састав те комисије, нити се у списима налази записник или белешка те комисије на основу којих расположивих података је утврђена вредност робе, већ се у списима само налазе одштампани подаци са сајта www.alibaba.com из којих се не може утврдити ког датума је извршен увид у податке, односно да ли је провера вршена на основу података из времена увоза робе. Стога је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 199. став 2. у вези одредбе члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), које су по налажењу суда од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, те их је у поновном поступку потребно отклонити.

У поновном поступку, тужени орган је дужан да, уколико налази да царинску

вредност предметне робе не може утврдити по методу прописаном чланом 39. Царинског закона, утврђивању царинске вредности приступи примењујући методе прописане чланом 40., 41., 43., 44. или 45. Царинског закона, по хијерархијском редоследу њихове примене, све док не дође до одговарајућег метода прописаног царинским законом, на основу којег је могуће утврдити царинску вредност увезене робе. При томе је дужан да у образложењу да јасне разлоге зашто претходни од наведених начина-метода утврђивања царинске вредности увезене робе није могуће применити у конкретном случају, те након тога, правилном применом материјалног права донесе нову, на закону засновану одлуку о жалби тужиоца.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка, а према одредби члана 69. став 2. истог Закона.

Одлуку о трошковима поступка у ставу 2. диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 55/14), чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, тако што је тужиоцу, с обзиром на успех у овом спору, применом тарифног броја 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), признао трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, док је у преосталом износу по том основу нашао да је захтев за накнаду трошкова неоснован, будући да није у складу са наведеном Тарифом, те за таксу на тужбу и пресуду укупан износ од 1.610,00 динара, а према опредељеном у тужби трошковнику пуномоћника тужиоца.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.01.2019. године, III-1 У. 15439/16

Записничар
Љиљана Коруга, с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП